

3 nye viser

af

Farkesen. psevd.

Ødegaards trykkeri — Røros.

V box 32:944

Pantevise.

Ja de vart hurlumhei her en haust,
da skatten skul inddrives!

Dam panta baade ti fast aa laust;
saa mange maat da indskrives.

Ja de vart hurlumhei her en haust;
dam panta baade ti fast og laust.

Dam panta faalk aa dam panta fant,
dam panta redaktøra,
aa de jik pinade lik galant
om int dam slap inom døra.

Dam panta faalk, aa dam panta fant,
dam panta jamen 'n Morten Kant.

En fem-seks kjærringa daante tu,
saa snart dam saag ti »Pjokken«,
aa ongan remja saa støgt »uhu«,
da han kom inom dørstaakken.
En fem-seks kjærringa daante tu,
aa ongan remja aa skrek uhu.

Men andre kjærringa va saa sint,
at main mest kun daane.

Aa ja saagu fek 'n vaarraa svint
aa læg ivei da aa laane.

— A Kje'stna mi va naa fælt saa sint;
men je va aller naa viar svint.

Nei, Ladhans, osv.

Ja dra paa dei vaattan aa sæt paa dei huva,
saa ska du faa faalje os alt op paa gruva.

Der e de saa smelkalt, at flisa maa hoppe,
aa der e de graalus aa der e de laappe.

En million væglus saa store som sauva,
saa bron aa saa blank aa me illgrøne aua.

Aa alt de der smaafæe — ja kvar i skarve
loppe — saa vil de da skjinne dit garve.

Aa lorten den vaa vi naa langt op paa læggen,
rent ramsvart taa lort e kvar eneste væggen.

Der e de lort ja — paa bol aa paa sjea
lort e de aava aa lort e de nea.

Aa støve de staar der, saa digert som skaadda,
de læg sei ti gryta, de læg sei paa haadda.

Aa tæringsspyt staar der i gul-grøne loka,
aa værken han lig der i halvspekte koka.

Ifald du vil bli, fe du godt taa de hele,
endskjønt vi e mange, som me dei ska dele.

Men de ska je vaage, at slep du te me de
saa drek du en baier, før ret aa faa ne de.

Et aars laasement i »Storbrakken« kanhænde
vil mangel en markaing totalt omvenne.

Da bli du saa kvik, naar du fe taa dei lorten,
at kansje du danse ringlænder i sjorten.

För norska flickan vi dricker skål
och sticker djupt i glaset!
Vi hädrer henne med sång och skrål,
vi går ifrån kalaset.
Nu vil vi »elske de øine blaa,
de røde kinder, de læber smaa«.

Hon är saa kärleksfull och saa öm
mot alla svenska gossar
hon är alt som en ljuflig dröm,
som ut af fröjder blosser.
Ja, se på oss, när vi näbber du!
— Kom hit, Johanna, med tuten nu!
